

re, om myndighederne overholder regulativforpligtelserne, såfremt disse alene indeholder bestemmelser om vandføringsevnen.

Det er korrekt, men dette gælder også de eksisterende bestemmelser om vandløbets skikkelse, jfr. den tidligere besvarelse af spørgsmål 16. Konstatering af skikkelsen forudsætter bl.a. en opmåling af bundens længdeprofil med nivelleringsinstrument eller lignende specialudstyr. Tilsvarende forudsætter en konstatering af vandføringsevnen bl.a. en måling af vandføringen, hvilket også kræver specialudstyr, f.eks. en strømmåler (hydrometrisk vinge).

Vedrørende det af landboorganisationerne fremførte synspunkt, at regulativerne altid skal indeholde bestemmelser om skikkelsen, kan der henvises til lovforslagets bemærkninger til § 12 og § 27.

Fastsættes i stedet bestemmelser om vandføringsevnen, kan oprensning og grødeskæring gennemføres således, at der både sikres den nødvendige vandføringsevne og en vandløbskvalitet svarende til recipientkvalitetsplanens målsætning.

Landboorganisationerne mener endvidere, at en »lempeligere« vedligeholdelsespraksis vil forringe afvandningsevnen, og der henvises i denne forbindelse til ferskvandslaboratoriets undersøgelser.

Denne opfattelse må bero på en misforståelse. For det første er der ikke tale om en »lempeligere« vedligeholdelsespraksis, men snarere om en skærpet vedligeholdelsespraksis, idet der ved høje recipientkvalitetsmålsætninger stilles krav om hensyntagen til miljømæssige forhold samtidig med, at afvandingsforholdene ikke må forringes. I bemærkningerne til lovforslagets kapitel 7 er der henvist til, at undersøgelser udført af miljøstyrelsens ferskvandslaboratorium har vist, at dette kan lade sig gøre. Ferskvandslaboratoriet kan fastholde denne konklusion og endvidere underbygge den yderligere med nye resultater af et forsøg med »miljø-grødeskæring«, der er gennemført i forbindelse med forsøget med vandløbsrestaurering i Voer å.

Begrundelsen er følgende:

Ferskvandslaboratoriets undersøgelser har bl.a. bekræftet, at stigende grødemængde medfører en tiltagende forringelse af vandføringsevnen, hvilket kan være årsagen til, at

landboorganisationerne ikke kan tilslutte sig ovennævnte konklusion.

Undersøgelsesernes vigtigste resultat er imidlertid, at det generelt vil være muligt at sikre en tilstrækkelig effektiv vandaflledning, hvis det sikres, at mængden af grøde aldrig overstiger et vist niveau. I ingen af de undersøgte vandløb har der været grundlag for at fjerne grøden, hvilket i dag er den normale praksis.

Det varierer fra vandløb til vandløb, hvor meget grøde der kan bevares, uden at vandføringsevnen bliver for dårlig. I mange vandløb vil det være op mod halvdelen af den maksimale grødemængde.

Lovforslagets bestemmelse om, at vandløbsvedligeholdelsen skal kunne administreres på grundlag af krav til vandføringsevnen, åbner mulighed for, at grødeskæring kan gennemføres netop på de tidspunkter og i det omfang, der er behov for af hensyn til afvandingsforholdene samtidig med, at der opnås mulighed for at sikre den planlagte vandløbskvalitet (f.eks. ved bevarelse af en del af grøden).

Med hensyn til grødeskæring vil der generelt blive tale om hyppigere, men mindre omfattende indgreb. F.eks. er der på ovennævnte forsøgsstrækning i Voer å-projektet blevet skåret grøde 6 gange i 1981. Hver gang er kun strømrøden blevet renset for grøde, og der er hele sommeren igennem bevaret grødebræmmer langs vandløbsbredderne. Denne praksis har betydet, at vandstanden i grødesæsonen ikke har været hævet mere end ca. 20 cm p.g.a. grøde (trods de unormalt store nedbørsmængder). Normalt skæres grøden på denne strækning 2 gange om året, og grødemængden er da ofte umiddelbart før grødeskæring så stor, at vandstanden er hævet op til 70-80 cm.

»Miljø-grødeskæring« har derfor i realiteten forbedret afvandningen, samtidig med at også de miljømæssige forhold er blevet bedre.

ad § 37

Landboorganisationerne henviser til, at det er af afgørende betydning, at afvandingsforholdene ikke forringes ved vandløbsrestaureringer. Organisationerne finder derfor, at det af loven bør fremgå, at vandløbenes afledningsevne ikke forringes, og at det offentlige afholder de udgifter, herunder såvel anlægsudgifter som driftsudgifter, som måtte være